

Sår

Den første dag jeg var i byen, kunne jeg ikke blive træt af at se mig omkring. Lige så snart jeg havde indlogeret mig på hotellet og stillet kufferten fra mig på værelset, som viste sig at være bedre end forventet, rummeligt og med et stort vinduesparti der vendte ud mod gaden; med en god seng og et tykt, grønt tæppe på gulvet, og i behagelig afstand fra sengen et badeværelse, der hverken lugtede eller virkede slidt, besluttede jeg mig for at blive udendørs resten af dagen. Således opstemt af værelsets fortrinligheder, men også af det fine vejr, begav jeg mig ud i byens snørklede labyrint af gyder og smøger og trapper. Det er ingen hemmelighed at byen ligger på en bjergskråning, og jeg nød disse op- og nedstigninger, at byen således hele tiden skiftede karakter afhængigt af, fra hvilken højde man så den. Byen – badet i sol og varmedis – mindede mig på en næsten rørende konkret måde om at alt afhænger af øjet der ser og af det sted man betragter fra. Og jeg tænkte: Det er så uendelig banalt, og det er så vigtigt.

Jeg købte et rødt tørklæde i bazaren. Jeg kiggede på høns og ænder, der spærret inde i små bure ventede på deres uviste skæbne, højst sandsynligt at blive myrdet og stegt, tygget og fordøjet, for derefter at lande på jorden eller i en porcelænskumme i en

ganske anden form. Jeg drak te af små, dekorerede glas. Jeg spiste kager dyppet i honning. Og senere, på et mere civiliseret spisested, krydret lammekød og ris. Min sult blev på alle måder stillet. Jeg klatrede op ad smalle trapper og blev ved med at stige, mens sveden piblede frem på ryggen under den tynde skjorte. Jeg kom helt op til den store moské, der rager i vejret som et strengt og lukket monument, men også som noget æterisk og frit; og synet af den fik mig til at tænke på, at mellem disse to poler, disse så forskellige idealer, forsøger vi at udfolde vores liv. Men jeg har, tænkte jeg med næsten euforisk glæde, jeg har, og jeg sagde det langsomt for mig selv, „forenet disse modsætninger i en handling, der både har givet mig kontrol og frihed.“ Utrætteligt betoges jeg af snart det ene, snart det andet: Den krydrede duft fra blomster og vilde urter, der overalt voksede op mellem sten og asfalt; mændenes mørke ansigter og det hvide område i deres øjne, som iris svømmer i; små glimt af en nøgen fod eller hånd, der stak ud under kvindernes lukkede dragter, husenes ældgamle, tykke mure. Selv den åbenlyse fattigdom betog mig, for den gør mig dog klog på én ting som ikke er uden betydning: Livet udfolder sig forskelligt, men er dog altid liv; og jeg kunne nok have brug for den trøst, dels af personlige årsager, for helt uden skyldfølelse er jeg dog ikke, men også af den simple grund at vi der lever i stor velstand, frygter døden og det menneskelige

forfald i en sådan grad, at det står i skarp kontrast til vores beviseligt lange levetid og lægevidenskabens mange fremskridt og mirakler. Således løb mange tanker gennem mit hoved, mens jeg behageligt udmattet og opfyldt af de nye indtryk, nød et glas på en mindre, åben plads i skyggen fra et stort akacietræ. Ikke en vind rørte sig. Eftermiddagens sløve hede dirrede i luften. Et par børn spillede med kugler. En mand var ved at læsse grøntsager på en ladvogn. Og selv om jeg følte mig en smule overvåget, idet folk længere oppe ad bjerget jo med lethed kunne se mig, uden at jeg nødvendigvis kunne se dem, følte jeg mig ganske befriet for de beværligheder jeg i længere tid har døjet med.

Tilbage på hotellet tog jeg sent på aftenen et svalende bad og rensede forsigtigt de sår og hævelser, jeg har pådraget mig på overkroppen. Jeg skiftede plasteret, der dækker over en dyb flænge på min højre hånd og klædte om. Jeg åbnede vinduerne og indåndede duftene fra den sorte nat, jeg lyttede til cikaderne og de fremmedartede lyde fra byen og fik så lyst til en drink.

I baren var der næsten mennesketomt; en søvrig tjener læste avis og drak kaffe, en midaldrende kvinde nippede til en whisky og røg på en tynd cigaret. Ved et af bordene sad en yngre mand, der tilsyneladende var faldet i staver med blikket fæstnet på

den store ventilator i loftet. Den brummede svagt. Jeg bestilte mørk rom og satte mig i baren. Kvinden så mig an, nikkede med et lille smil og tændte en ny cigaret. Tjeneren skænkede min rom op, satte Frank Sinatra på og begyndte at polere glas. Rommen var stærk og god. Og jeg smilede for mig selv, da Sinatra sang „I did it my way“ med sin bløde, insisterende stemme og tænkte at, ja, det gør jeg også, det har jeg gjort – taget sagerne i egen hånd, på min egen måde. Der var noget komisk ved det. Ved hele miseren. Og om det nu var fordi kvinden, der var let solbrun med nydeligt opsat hår, og som havde en elegant kort kjole af sort silke på, havde fået det indtryk, at jeg smilede til hende, skal jeg ikke kunne sige, men i hvert fald indledte hun en samtale med mig. Hun var englænder, boede i London, nærmere bestemt Kensington, og havde for nylig mistet sin mand. Hun talte et smukt engelsk og betroede mig, at hun var rejst hertil for at få luftforandring og for at starte på en frisk. Jeg kunne kun samtykke; det samme gjaldt for mig – luftforandring, starte på en frisk – og hun smilede lettet og rørte ved sin perlekæde. Jeg sagde at det jo som regel er af disse grunde, man rejser ud til fjerne egne, og hun lo en lille smule nervøst og kørte den blå plasticpind rundt i sit glas. Så sad vi lidt i tavshed, jeg drak ud, men da jeg rejste mig for at gå, greb hun fat i mit ærme og så på mig med klare, fugtige øjne. „Min mand kunne til tider være en sand

pest at omgås. Forstår De det? En sand pest.“ Så trak hun forlegent hånden til sig, og jeg takkede for behageligt selskab og trak mig tilbage. Da jeg lå i den brede seng under de hvide lagner og mærkede min tunge, nøgne krop slappe fuldstændigt af, kom jeg sådan til at le. Jeg klukkede og grinede højt for mig selv og kunne slet ikke holde op igen. „Forstår De det? En sand pest.“

Jeg tilbragte hele næste dag på hotellet. I kælderen var der pool, indrettet med en kunstfærdigt malet himmel i loftet, så man kunne se op på hvide lammeskyer, når man svømmede på ryggen. Der var kunstige træer og blomster, smukt anlagt i store bede, og bassinets bund var dekoreret med blå mosaik. Det virkede alt sammen meget autentisk, og folk lå da også og så ud, som om de soled sig på liggestolene rundt om baren. Jeg opholdt mig længe i saunaen. Jeg sænkede min krop ned i koldt vandkarret bagefter. Store rødspættede plamager bredte sig på mine lår, min hud fik et chok. Og det var netop det, jeg havde brug for. Et chok. Sårene på min mave og mit bryst blev bløde og hvide af vandet og varmen. Flængen på min hånd svulmede op. Det var uden tvivl godt for ophelingen, og jeg sukkede tilfreds: Snart ville disse spor på mit krop være forsvundet som dug for solen.

Jeg indtog en solid frokost i restauranten og drak

en halv flaske vin. Netop som jeg var ved at tørre mig om munden, mærkede jeg en let berøring på min skulder. Det var englænderinden. Nu i blå spadse-redragt. Jeg bød hende at sidde ned. Hun tog uden betænkning imod invitationen. Vi bestilte kaffe. I dagslyset kunne jeg rigtigt se hendes ansigt, smalle læber, grønne øjne, huden let fregnet og mere rynket end jeg først havde antaget i halvmørket aftenen forinden. Hun fortalte om sine døtre, den ene sygeplejerske, den anden lærerinde. Hun viste mig et fotografi af sit barnebarn, en kraftig, lys dreng på fire år. „Og De,“ spurgte hun, „har De familie?“ „En søster, en bror og et hav af niecer og nevøer,“ svarede jeg. Hun lo kort og perlende. „Det lyder skønt,“ sagde hun, „et hav af børn!“ Og så slog hun ud med armene, som ville hun omfavne dette hav af børn, og lo igen. En guld tand glimtede langt inde i hendes mund. Så spurgte hun, om jeg havde lyst til at følges med hende på en tur gennem byen, men jeg afslog og sagde, at jeg desværre havde noget arbejde, jeg måtte have fra hånden. Hun spurgte med slet skjult skuffelse, hvad det dog kunne være for arbejde, og jeg fik den idé at sige, at jeg skrev på en artikel, som jeg måtte have færdig inden aften. „Åh,“ sagde hun, „De er journalist?“ Og jeg fik den idé at sige, at jeg var forfatter og skrev på en serie rejsebeskrivelser fra Mellemøsten og Tyrkiet. Hun spærrede begejstret øjnene op. „Hvor spændende!“ Jeg smilede og gjorde

mig umage for at se både smigret og blufærdig ud. Hun samlede sine ting sammen, ønskede mig god arbejdslyst og gik. Men da hun var kommet hen til døren, vendte hun om og kom tilbage. „Jeg fik vist slet ikke præsenteret mig,“ sagde hun, „mit navn er Ellen Parker.“ Hun rakte mig sin slanke hånd, som et øjeblik lå i min, let som en fugleunge og kølig som de hvide lagner i min seng. Jeg gik tilbage til mit værelse. Vinen havde gjort mig søvnig; jeg sov som en sten i hen ved to timer.

Næste morgen vågnede jeg meget tidligt og følte mig urolig. Det stod klart for mig, at jeg ikke kunne blive meget længere i denne by. Og da jeg heller ikke havde lyst til at møde Ellen Parker igen, forlod jeg hotellet uden at spise morgenmad og spadserede rundt i byen i nogle timer. Selv om det var varmt, var der en friskhed i luften på denne tid af dagen, og jeg så hvordan folk så småt begyndte at åbne deres butikker og forretninger, hvordan solen gled højere op på himlen, mens børnene gik til skole med deres bøger i hånden og trafikken blev mere larmende, varmen mere intens. Byens opvågnen fik min hjerne til at arbejde hurtigere og mere målrettet; følelserne der havde drevet mig ud af sengen og ned på gaden, trak sig væk og gjorde det muligt for mig at få overblik over min situation. På den ene side havde jeg stadig lyst til at hvile ud og samle kræfter til den lange hjem-

rejse, på den anden side var Ellen Parker et problem. Jeg havde udfordret skæbnen med mine løgnehistorier og havde på fornemmelsen, at hun ville opsøge mig igen og forsøge at trænge sig ind på mig. Jeg frygtede, hun mærkede at jeg bar på en hemmelighed, og at hun, uden rigtig at være sig det bevidst, havde fået trang til at afsløre den. Jeg frygtede at hun havde *fornemmelse for mig*.

Jeg satte mig på en lav mur og så ud over dalen. Jeg tænkte mig om. Og besluttede at indgå et kompromis: Jeg ville blive, men kun én dag mere, og jeg ville undgå kontakt med den engelske dame.

Over middag vendte jeg tilbage til hotellet. Jeg bad den unge mand i receptionen om at bestille en flybillet til mig og tog trapperne op til mit værelse. Vinduet stod på klem, stuepigen havde redt min seng og sat friske blomster ind. Og jeg var i gang med at skifte tøj, da jeg fik øje på den hvide konvolut på det mørkegrønne gulvtæppe. Nogen måtte have skubbet den ind under døren. Brevet var fra Ellen Parker; selvfølgelig var det det. Hendes håndskrift var stor og svungen. I høflige vendinger inviterede hun mig på middag på en „udsøgt restaurant“, ikke langt fra moskeen. Jeg sukke og krøllede brevet sammen. Jeg satte mig på sengen og orkede pludselig ikke at tage mit tøj på. Jeg lagde mig ned og lukkede øjnene. Jeg gav mig til at beføle min krop; en stærk lyst vældede op i mig. Jeg lagde mig om på siden og betrag-

tede længe det lette gardin der blafrede en lille smule, selv om ingen nævneværdig vind rørte sig. Ellen Parker havde grønne øjne og tiltrækkende hænder. Underligt at det kunne røre mig sådan. Måske blot fordi det var så længe siden, at jeg havde talt med et andet menneske i mere end to minutter. Jeg slumrede. Og vågnede med et sæt. Telefonen ringede. Min første reaktion var at lade den ringe, men så kom jeg i tanke om receptionisten – måske var der nyt om billetten. Så jeg tog den. Og det var Ellen Parker. „Åh,“ sagde hun, „jeg vækkede Dem vel ikke?“ Hun ville høre, om jeg tog imod hendes invitation. Jeg sagde, at jeg desværre ikke kunne afse tid til at spise middag, arbejdet gjorde knuder og trak i langdrag, og hun sagde, at mad skulle jeg da have, men vi kunne jo mødes i hotellets restaurant i stedet, så sparede jeg turen op til moskeen. Ville det passe mig? Klokkeren otte? Jeg sagde, at jeg havde tænkt mig at få lidt mad sendt op på værelset, og hun sagde, at det lød vel nok hyggeligt, om ikke hun måtte gøre mig selskab, hun skulle nok gå lige så snart vi havde spist, for hun forstod så udmærket, at jeg måtte arbejde, ja, så udmærket, at jeg havde vigtige ting at tage mig af, hun ville på ingen måde forstyrre, men det er så kedeligt at spise alene. Og sådan blev det. Værre end jeg havde kunnet forestille mig. Ellen Parker, ikke bare på et neutralt sted, men her – på mit værelse, i nærheden af min seng. Jeg pakkede med det samme

alle personlige ejendele væk. Jeg så mig selv i spejlet. Drejede ansigtet, så jeg næsten kunne se min profil. Så fyldte jeg vand i badekarret. Og netop da jeg havde sat mig i det varme vand, ringede telefonen igen. Det var receptionisten. Alt var udsolgt. Jeg bad ham reservere en plads på den først mulige afgang. Om fire dage. Og mens jeg sad på kanten af en stol, nøgen og dryppende af vand, forsøgte jeg at acceptere, at der var fire dage til, at jeg kunne komme herfra. Først da jeg begyndte at fryse, rejste jeg mig og gik tilbage til mit bad.

Jeg overvejede at gå min vej. Jeg overvejede at flytte til et andet hotel. Men sandsynligheden for, at jeg ville møde Ellen Parker et andet sted, på et andet tidspunkt, og udsigterne til hvor pinligt, og sikkert også dramatisk, det så ville blive, var uoverskuelige. Og jeg havde allerede, i min forfjamskelse, reserveret værelset i endnu fire dage, da jeg talte med receptionisten i telefonen. Værelset var dyrt. Jeg var nedslået og vred. Hvis jeg før havde fundet situationen lidt komisk, var den nu direkte grotesk, men jeg kunne ikke le.

Ellen Parker stod i min dør i en olivengrøn kjole. Hun smilede. Hun havde en flaske chablis med. Hun kyssede mig flygtigt på begge kinder. Hendes guldarmbånd klirrede. Jeg lagde demonstrativt forjaget en stak papirer ned i skuffen. De var alle sammen

blanke. Så bestilte jeg linsesuppe og varme sandwiches hos roomservice. Jeg forsøgte at trække vinen op, men proppen var for stram. Ellen Parker tog flasken fra mig, og med den største lethed jog hun proptrækkeren ned i korken og hev proppen op. Jeg var målløs. Hvor havde hun alle de kræfter fra? Hun smilede og skænkede op i vores glas. Vi så på hinanden og skålede. „For Deres arbejde. Må alt lykkes for Dem!“ sagde hun så. Vi nippede til vinen. Den var kold og forfriskende, det var som at få munden fuld af sommerblomster, og jeg længtes pludselig hjem. Så kom en dreng med vores mad. Hun sad i lænestolen, jeg ved skrivebordet. Vi anstrengte os for at spise pænt, selvom vi begge sad temmelig akavet. Til sidst opgav jeg at spise suppen med ske og løftede i stedet skålen op til munden og drak af den. Hun så et øjeblik på mig med lysende øjne. Så knækkede hun sammen. „Åh gud, åh gud!“ gentog hun. Også jeg kom til at grine, selv om jeg bestemt ikke havde lyst. Og da hun lidt efter også tog en slurk af suppen, slog jeg mig på lårene og kastede hovedet tilbage i vild latter, mens et dybt mørke bredte sig i mig. Jeg havde fuldkommen mistet kontrollen. Og jeg hørte mig selv skribe af grin, da Ellen Parker spildte suppe på sin olivengrønne kjole og kom til at savle med åben mund, da en ny latterbølge rullede over hende. Hun lagde hånden på mit knæ og forsøgte hikstende at sige noget, men det var ikke muligt. Hun forsøgte

at tørre pletten væk med sin serviet, men også det fik os til at té os som opkørte børn, snart kravlede jeg rundt nede på gulvet, mens jeg forsøgte at holde op med at grine, mine mavemuskler trak sig sammen i krampe, og tårerne strømmede ud af mine øjne, Ellen Parker lå på maven over sengen og udstødte hysteriske lyde, mens hun sparkede op og ned med benene. Hun havde tabt sin ene sko. Og der gik mindst ti minutter, før vi igen havde fået så meget styr på os selv, at vi kunne jage dette latteranfald bort: Røde i kinderne og med uglet hår forsøgte vi at bringe vores tøj i orden. Ellen Parker samlede sin sko op fra gulvet, vendte ryggen til mig og tog den på. Jeg rejste mig og fyldte vand i to glas på badeværelset. Og så drak vi begærligt begge to og stillede næsten samtidig glassene fra os. Jeg sad i lænestolen, hun på sengen. Ellen Parker slog øjnene ned. „Om forladelse,“ sagde hun næsten hviskende. „Jeg ved ikke, hvad der gik af mig.“

Jeg greb hendes arm. „De skal bestemt ikke undskylde,“ sagde jeg, og bøjede mig frem mod hende, mens en umotiveret ømhed for hende næsten fik mig til at græde. „Det var mig der begyndte.“ Så så hun op på mig og smilede. Nu så hun nærmest gennemsigtig ud. „Det er længe siden, jeg har grinet så meget. De skal virkelig have tak.“ Vi spiste i tavshed vores sandwiches, der var blevet kolde. Hun skænkede mere vin i vores glas. „Forstår De, siden min

mand døde, har det ikke været let. Men jeg begynder at forstå, at det var det bestemt heller ikke, da han levede. Jeg skammer mig over at sige det, men det er næsten en befrielse at være alene.“ Hun tændte en af sine tynde cigaretter og støttede den ene albue på madrassen. Hun lå næsten ned. „Jeg ved præcis, hvad De mener,“ sagde jeg, „præcis. Der er ikke noget at skamme sig over.“ Så rejste hun sig pludselig op, slukkede cigaretten og sagde, at nu måtte hun gå, jeg skulle jo arbejde, og hun havde allerede opholdt mig alt for længe. Jeg tog hendes hånd; den var varm og en lille smule fugtig. Jeg stod og så efter hende, da hun gik ned ad gangen. Armbåndene klirrede. Hun vendte sig om og vinkede. Inde på værelset kunne jeg tydeligt lugte både cigaretten og hendes parfume. Jeg overvejede at åbne vinduerne, men gjorde det ikke. Hun havde trukket proppen op af flasken som en mand og overgivet sig til latteren som en lille pige. Jeg gik frem og tilbage på gulvet, tømte hendes vinglas og følte mig som et dyr i bur.

De næste dage fløj næsten. Jeg husker ikke mere i hvilken rækkefølge tingene skete. Men jeg trængte mig ind på Ellen Parkers værelse om natten. Jeg tog alt mit tøj af. Hun stod midt på gulvet og stirrede paralyseret på mig i halvmørket. „Jeg troede ... det kan ikke være sandt,“ stammede hun. „Jeg var overbevist om, at De ... var en mand.“ Hun gispede og tog sig

til sin perlekæde. Så lagde hun hånden på mit flade bryst. Forsigtigt kærtegnede hun mine sår. „Det troede jeg næsten også selv,“ hviskede jeg. Og jeg væltede hende omkuld på sengen. Hun skælvede. Vi lå længe med hinanden.

Resten af tiden nød vi byen sammen. Vi steg op og ned ad de smalle gader og betragtede det hele fra mange vinkler. Jeg forærede hende det røde tørklæde, jeg havde købt i bazaren. Hun gav mig et af sine armbånd. En enkelt gang spurgte hun til mine læsioner. Jeg svarede hende ikke. En anden gang til mit arbejde. Jeg sagde, at jeg for længst havde afsluttet det. Ellen Parker var et strålende lys, som lyste for mig. Den morgen jeg skulle rejse, tog vi tårevædet afsked med hinanden. Hun løb efter taxaen, da jeg kørte væk. Jeg har aldrig set hende siden. Men året efter tog jeg til London, og jeg spadserede gennem Kensington og forestillede mig hendes liv der. Døtrene og barnebarnet. Velgørenhedsarbejde, måske. Endnu en velhavende mand, måske. Når man har taget livet af et andet menneske, ser man med andre øjne på dem, der stadig lever. Jeg kan ikke blive træt af at se mig omkring.